

## Arrest

nr. 197 662 van 10 januari 2018  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VANBESIEN  
St. Guibertusplein 14  
2222 ITEGEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 september 2017.

Gelet op de beschikking van 29 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. WUYTS die *loco* advocaat S. VANBESIEN verschijnt.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

*“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.*

*Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.*

*2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster in het kader van haar huidige tweede asielaanvraag een aantal nieuwe elementen aanhaalt die geen verband houden met haar eerdere asielaanvraag. Zo stelt zij heden dat zij niet kan terugkeren naar Libanon uit vrees dat haar schoonfamilie haar kinderen zal afpakken alsook uit angst door haar grootvader en ooms te worden vermoord.*

*In het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 11 december 2014 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hen aangehaalde problemen die verzoekster ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, (ii) de door haar voorgelegde documenten geen ander licht wierpen op deze appreciatie, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier bleek dat de UNRWA heden nog steeds bijstand leverde aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon en (iv) dat er toen in Libanon geen sprake was van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.*

*Deze beslissing en beoordeling werd bevestigd door deze Raad in zijn arrest nr. X van 3 juni 2015.*

*Ter ondersteuning van haar tweede asielaanvraag legt verzoekster geen documenten neer.*

*3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."*

*Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).*

4. Uit nazicht van het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster in het kader van onderhavige tweede asielaanvraag, geen verklaringen heeft afgelegd en evenmin documenten neerlegt die de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van de commissaris-generaal en de Raad genomen in het kader van haar vorige asielaanvraag kunnen ombuigen.

5.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5.2. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet betwist dat zij noch haar echtgenoot in het kader van hun vorige asielaanvraag enige melding gemaakt hebben van problemen met haar familie, schoonfamilie en dat zij tegen de wil in van haar schoonfamilie met haar man is gehuwd. Verzoekster tracht dit gegeven evenwel te vergoelijken door te stellen dat men in de Islam de familie en de schoonfamilie moet eren en dus in principe niet over hen mag slecht praten, doch dit verklaart, noch rechtvaardigt het in het kader van hun vorige asielaanvraag volledig onvermeld laten van de problemen met haar familie, het huwen met haar man tegen de wil in van haar schoonfamilie en de problemen die ermee gepaard gingen met de schoonfamilie. De medewerkingsplicht vereist immers van verzoekster dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielaanvraag op zich is overigens al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoekster bieden. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt in vertrouwen; verzoeksters uitleg dat men in de Islam geen kwaad mag spreken over de familie en de schoonfamilie kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent het asielrelaas te debiteren. Dat de situatie met haar schoonfamilie toen nog niet geëscaleerd was, doet hieraan geen afbreuk. Verzoekster had minstens melding moeten maken van de problemen die er toen wel al waren, quod non. Bovendien wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat uit de verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot inzake hun vorige asielaanvraag blijkt dat haar schoonfamilie hen altijd geholpen hebben, zowel financieel als op vlak van huisvesting (gehoorverslag 26 september 2014, 6; gehoorverslag M.M. 25 september 2014, 5,11). Ook kon zij met haar echtgenoot bij haar grootouders blijven na hun huwelijk en liet zij haar dochtertje R. in goede zorgen bij hen achter toen zij Libanon verliet (gehoorverslag M.M. 25 september 2014, 13). Verzoekster brengt geen concrete elementen bij die deze pertinente vaststellingen in een ander daglicht stellen. Haar uitleg dat de steun die haar schoonfamilie bood nooit gericht was aan haar, maar alleen aan haar echtgenoot of hen beiden, doet geen afbreuk aan het feit dat zij beiden altijd geholpen werden en zij nooit enige melding gemaakt hebben van enige problemen met haar schoonfamilie.

Zo verzoekster voorhoudt dat het CGVS haar diende uit te nodigen voor een nieuw interview om de huidige situatie beter te begrijpen, wijst de Raad er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet verzoeksters tweede asielaanvraag heeft geregistreerd en van verzoekster een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen, en de redenen waarom zij deze elementen niet eerder kon aanbrengen, en deze verklaring vervolgens heeft overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld (adm.doss., "Verklaring meervoudige aanvraag"). Na het verhoor kreeg verzoekster bovendien de gelegenheid nog iets toe te voegen, wat zij heeft nagelaten (adm.doss., "Verklaring meervoudige aanvraag", vraag 21). Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk haar nieuwe elementen in het kader van de tweede asielaanvraag op nuttige wijze naar voor kon brengen en zij de mogelijkheid gekregen heeft om de recente ontwikkelingen te duiden. Voorts stelt de Raad vast dat verzoekster ook in het verzoekschrift niet concretiseert welke bijkomende toelichtingen zij dan wel zou hebben gegeven bij het opnieuw horen op het CGVS die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van haar tweede asielaanvraag, daar zij in haar verzoekschrift zelf aangeeft dat de exacte reden waarom haar schoonfamilie haar opeens wensen te doden en haar kinderen te ontnemen, haar ook niet duidelijk zijn.

5.3. Waar verzoekster in voorliggend verzoekschrift de veiligheidssituatie in Libanon en meer specifiek in het Palestijnse vluchtelingenkamp Ain al Hilwa, betwist en rapporten en persartikelen bijbrengt om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat deze informatie in

dezelfde lijn als de informatie van verweerder. Niettegenstaande uit de informatie bijgebracht door verzoekster en vervat in het administratief dossier blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en de actuele situatie van Palestijnse vluchtelingen in de Libanese vluchtelingenkampen in het bijzonder, van die aard is dat er sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

6. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 11 september 2017, voert verzoekende partij aan dat er nog altijd ernstige problemen zijn voor haar en haar gezin en dat zij niet kan terugkeren naar Ayn Al Helwe. Op de vraag welke nationaliteit haar baby heeft, stelt verzoekende partij dat zij stappen onderneemt om de Belgische nationaliteit te krijgen voor het kind zoals het eerste kind. Verzoekende partij krijgt vijf dagen tijd om de stukken toe te voegen waaruit blijkt dat het oudste kind Belgisch is.

Uit de door de verzoekende partij toegestuurde stukken blijkt dat minstens 1 kind van het gezin de Belgische nationaliteit heeft. De Raad wijzigt zijn standpunt om die reden aangezien dit essentieel element niet in aanmerking werd genomen bij het nemen van de bestreden beslissing.

Bijgevolg lijkt het er op dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 mei 2017 wordt vernietigd.

**Artikel 2**

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS